

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/259/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112205814
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2112205814.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľky: G. M., nar. XX.XX.XXXX, R. XX, F., proti odporkyňi: C. R., rodená R., nar. XX.XX.XXXX, X. XX, R. R. X., Rakúsko, o zaplatenie 2.500,- eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 10C 31/2012-32 zo dňa 28. mája 2012, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením prvostupňový súd konanie zastavil a o trovách konania vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 7 ods. 1, 103, 104 ods. 1 O.s.p. a článku 2 Nariadenia Rady ES č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach vecne odôvodnil tým, že v danej veci nie je daná právomoc súdu na prejednanie a rozhodnutie veci, keďže odporkyňa nemá na území Slovenskej republiky bydlisko a od 29.11.2011 nie je ani občiankou Slovenskej republiky. Vo veciach o zaplatenie bezdôvodného obohatenia majú právomoc súdy členského štátu, na ktorého území má žalovaná osoba bydlisko. Súd pri riešení právomoci zistil, že odporkyňa, ktorá nie je štátnou občiankou Slovenskej republiky, nemá ani na území Slovenskej republiky bydlisko a preto ide o nedostatok podmienky konania majúci za následok, že súd nemôže prejednať spor a vydať rozhodnutie v tejto veci. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie navrhovateľka, ktorým sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Ako odvolacie dôvody uviedla § 205 ods. 2 písm. a), b), d) a f) O.s.p. a najmä to, že súd rozhodol o tom, že vec nepatrí do právomoci Slovenskej republiky a konanie trpí inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázala na to, že odporkyňa v čase uzavretia zmluvy bola občiankou SR a je nepochybné, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu právneho aktu z ktorého plynula vzájomná povinnosť uzavretého práva. Ak súd konanie zastavil, odňal navrhovateľke právo na súdnu ochranu. Poukázala na § 1, § 9 ods. 1, § 10 ods. 3, § 37, 37a písm. d), § 48 a § 11 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve v súkromnom a procesnom. Kritériom na určenie rozsahu pôsobnosti nariadenia vo vzťahu k právomoci nie je to, či odporca má alebo nemá bydlisko resp. sídlo v štáte, ktoré je viazaný nariadením, ale kritériom použitia pravidiel nariadenia existencia medzinárodného prvku v právnom poriadku medzi členskými štátmi. Normy nariadenia o právomoci sú komplexné a nariadenie obsahuje aj normy, ktoré upravujú právomoc len nepriamo a to odkázaním na vnútorný právny poriadok štátu viazaného nariadením. Odvolateľka sa domnieva, že článok 31 nariadenia Brusel I zakladá právomoc súdu Slovenskej republiky vo veci konať a

rozhodovať vo vzťahu k odporkyne. Podľa nariadenia Brusel I je základným pravidlom pre určenie súdnej právomoci bydlisko odporcu. Súd mal preto skúmať, či môže na riešení otázky aplikovať nariadenie Brusel I. Na aplikáciu nariadenia je nevyhnutné, aby bol spor o ktorom sa vedie konanie sporom s medzinárodným prvkom. Je splnená podmienka aj podmienka teritoriálnej pôsobnosti nariadenia, keď má byť nariadenie Brusel I aplikované v členskom štáte EÚ a splnená je podmienka časovej pôsobnosti nariadenia, keďže konanie bolo začaté po tom, čo nariadenie vstúpilo do platnosti v oboch štátoch. Súd v danej veci neskúmal tzv. personálnu pôsobnosť nariadenia, či je možné konať ak z návrhu na začatie konania je jasné bydlisko žalovanej v členskom štáte EÚ a v čase uzatvorenia zmluvy boli účastníci zmluvného vzťahu slovenskými občanmi a preto podľa § 9 ods. 1 zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom si zvolili slovenské právo, ktorým sa majú spravovať ich vzájomné majetkové vzťahy.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že navrhuje rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť. Zastavenie konania na súde v Slovenskej republike predstavuje procesné rozhodnutie, ktoré nebráni navrhovateľke ďalšie uplatnenie práva na súdnu ochranu. Pre aplikáciu nariadenia nie je podstatná štátna príslušnosť, ale bydlisko odporcu. Zmluva o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy od ktorej navrhovateľka odvádza svoje právo má povahu kúpnej zmluvy a nie majetkovej a kúpne zmluvy sa spravujú právom miesta kde je bydlisko predávajúceho v čase uzavretia zmluvy, pričom bydlisko odporkyne bolo v Rakúskej republike. Navrhovateľka uviedla, že právomoc slovenského súdu je daná podľa v článku 31 Nariadenia, čo nie je pravda, nakoľko tento článok sa vzťahuje na predbežné opatrenia vrátane ochranných opatrení. Odporkyňa uviedla, že nemá na území Slovenskej republiky trvalý ani prechodný pobyt a nie je občiankou Slovenskej republiky.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods.1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné a preto je potrebné uznesenie súdu prvého stupňa potvrdiť.

Predmetom konania na Okresnom súde v Trnave pod spis. zn. 10C 31/2012 bola žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnená 19.03.2012 ktorou sa navrhovateľka domáha od odporkyne zaplatať titulom bezdôvodného obohatenia sumy vo výške 2.500,- eur s príslušenstvom.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu bola správnosť rozhodnutia a postupu súdu prvého stupňa o zastavení konania.

Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie podmienok konania, pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právne závery vo veci, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne písomné vyhotovenie uznesenia. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi a k veci považuje za potrebné dodať len nasledovné:

Pod právomocou rozumieme sumár oprávnení a povinností rozhodovacieho charakteru orgánov ochrany práva uplatňovaných pri ochrane porušených alebo ohrozených subjektívnych práv jednotlivcov, fyzických alebo právnických osôb. Právomoc súdov predstavuje súhrn oprávnení a povinností súdov pri prejednaní a rozhodovaní vecí vyplývajúcich z porušenia alebo ohrozenia subjektívnych práv. Ak určitá vec nespadá do právomoci súdu, ide o neodstrániteľnú vadu konania nevyhnutne vedúcu k uzneseniu o zastavení konania.

Právomoc justičných orgánov v sporoch s cudzím medzinárodným prvkom môžeme definovať ako oprávnenie (a zároveň povinnosť) prejednať a rozhodnúť spor s cudzím medzinárodným prvkom pod

svojou jurisdikciou, teda podľa vlastných procesných predpisov. Musíme rozlišovať medzi spormi, kde vystupuje ako účastník štátny príslušník či subjekt domicilovaný v členskom štáte EÚ na jednej strane a spormi s iným medzinárodným prvkom na druhej strane. Prostriedkom harmonizácie a unifikácie jednotlivých kolíznych ustanovení vnútroštátneho práva upravujúceho inštitút súdnej (justičnej) právomoci v rámci členských štátov EÚ predstavuje nariadenie č. 44/2001 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach. Pokiaľ sa vedie spor s cudzím prvkom nespádajúcim pod komunitárne právo, uplatnia sa predovšetkým národné právne úpravy kolízneho práva, v našom prípade kolízne normy podľa zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov.

Navrhovateľka argumentovala, že súd nepoužil ust. zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, ku ktorej skutočnosti odvolací súd uvádza, že základným princípom aplikácie práva Európskej únie je jeho priamy účinok a aplikačná prednosť. Ak nastane situácia, že dopadajú na rovnaký vzťah aj nariadenie v Bruseli I a zákon o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a ich úprava je rôzna, má prednosť nariadenie Brusel I. Odvolateľka nedôvodne poukázala na článok 31 oddiel 10 nariadenia, ktorý neprichádza do úvahy na danú situáciu, pretože tento článok upravuje predbežné opatrenie vrátane ochranných opatrení a táto otázka nie je predmetom konania.

Vo veciach o zaplatenie bezdôvodného obohatenia majú podľa nariadenia právomoc súdy členského štátu, na ktorého území má žalovaná osoba bydlisko. Súd pri riešení právomoci zistil, že odporkyňa, ktorá nie je štátnou občiankou Slovenskej republiky, nemá ani na území Slovenskej republiky bydlisko a preto ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania pre ktorý súd nemôže vo veci konať a preto správne podľa § 104 ods.1 O.s.p. konanie zastavil.

S poukazom na uvedené odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil z dôvodu vecnej správnosti podľa § 219 ods. 2 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1, 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. analogicky tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Senát prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.